

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσμενον ἐκ τῶν Ἐπιτελικῶν τῆς Παιδείας ἕως τὰ κατ' ἔσχατον παιδικῶν περιοδικῶν ὑγιεινῶτα, ἀιγῆται παρὰ τὸν εἰς τὴν ἡμετέραν ἡμῶν ἐπιτελικὴν καὶ ἐκ τῶν Ἐπιτελικῶν Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ. ἀρ. 35. Ἐξάμηνος ἀρ. 19. Τριμηνίως. ἀρ. 10.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀργύτου Γρ. Α. 50. Ἀργύτου, Κό. 100 καὶ Λοισκῶν Ἀποικιῶν εὐλίνια 10, Ἀμερικῆς Δολλάρ. 4. Δοισκῶν ἡμετέρας Γαλλίας 25. Ἐξομνηταὶ καὶ Τετμηνοὶ ἀναλόγως.
Περίοδος Β'—Τόμος 300ς.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
ΙΑΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1928

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐδριακάου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 19

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ἀπὸ MARIE GIRARDET.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ἐν ἄρχημῳ ἐπισόδῳ

Βαθεῖα μὲς σὸν κήπο τοῦ σχολείου, περνοῦσε ἓνα ποταμάκι Ἀπάνω του εἶχαν φτιάξει μιά μικρὴ γέφυρα ἀπὸ κορμούς δέντρων καὶ σανίδια.

Ἡ γέφυρ' ἀπὸ ἐβραζε σ' ἓνα μικρὸ πᾶρκο, ὅπου συνειθίζαν νὰρχωνται ἡ Ζίνα κι' ἡ Θασμά, μακριὰ ἀπ' τὰ θορυβώδη καὶ τρελλὰ παιγνίδια τῶν ἄλλων.

Ἡ Ἐλίσα Κράντον, πῶδ ἡ εἰρωνεία τῆς τίποτε δὲν ἐσεβόταν, ἀποκαλοῦσε τὸ πᾶρκο αὐτὸ εἰθουσα συνεδριάσεων καὶ πολλὰς φορές ὁμοδοσε μέσα κει, μ' ὄλο πῶδ ἤξερε πῶς ἡ ἐμφάνισή τῆς δὲ θάκανε εὐχάριστη ἐκπλήξη στίς δύο φίλες.

Ἐνα πρῶτ τοῦ Φλεβάρη, — ὁ καιρὸς ἀρχίζε νὰ γλοκαίνη, — ἡ κυρία Ἐριώ διεθύνθηκε στήν ἀπομνη ἐκείνη ἄκρη τοῦ κήπου, γιὰ νὰ βάλῃ νὰ σπείρουν ρεζινατά.

Περπατοῦσε σιγὰ ἀνάμῃς ἀπ' τίς σειρές τῶν πῶδων κι' ἔκοψε κάπου κάπου γιὰ νὰ σηκώσῃ ἓνα γεμμένο κλαρί, ἢ νὰ ξεριζώσῃ κανένα ἄσχημο χᾶρτο. Ἐτοί εἶφτασε σὸ ποταμάκι κι' ἔβαλε τὸ πᾶδι τῆς πάνω στή γεφυρούλα.

Ἀφῆτος ξιφνικά μιά φωνή: δύο σανίδες εἶχαν ὀποχωρήσει σὸ βάρος τῆς. Ἐχασε τὴν ἰσορροπία τῆς κι' ἔπεσε μέσα σὸ ποταμάκι, πῶδ εἶχε κάπως φ' οὐκῶσι ἀπ' τίς τελευταῖες βροχές.

Ἐβραζε τὰ ροῦχα τῆς καὶ — τὸ σπουδαιότερο — στραγγίλασε τὸ πῶδι τῆς σὸν ἀστράγαλο.

Δὲν μπορούσε νὰ σαλέψῃ κι' ἔβγαλε τίς φωνές.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν ἄκουσε κανεὶς. Τέλος δύο μαθήτριες φάνηκαν νὰ τρέ-

χουν πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ τὴν βοήθησαν νὰ ἐγῆ.

Στηρίχτηκε σὸν ὄμο τῆς καθεμιά; καὶ ὀρθήκε ὡς τὸ σπιτί. Πονοῦσε ὁμως τρομερὰ κι' ἔπεσε ἀναίσθητη σὸ μιά πολυθρόνα.

Ὁ γιατρὸς τῆς διέταξε ἀπόλυτη ἀκίνησια γιὰ δεκαπέντε μέρες.

Αὐτὸ τὴν ἀπέλιψε τὴν κυρία Ἐριώ. Εἶχε εὐθόνη καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιβλέπῃ τίς μαθήτριες τῆς. Ὅπως ὀδηγοῦσε ἡ Ζίνα ἔμεινε κοντὰ τῆς καὶ τῆς πρόσφερα κάθε διατηρεία.

Ἡ Ἐλίσα Κράντον δὲν παρέλειψε νὰ κάμῃ τὴν παρατήρησή τῆς:

— Κοίτα τὴν κωνηρὴ τὴ Φριστετ: Μ' αὐτὸ πῶδ κάνει, ὀποχρεῶνει τὴν

πέση; θέλει φτιάξιμο ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὀ κηπουρὸς κῶδηγε τὸ κεφάλι.

— Ὅχι, κυρία, ἀπειναντίας ἡ γέφυρα εἶναι πολὸ γερὴ... Συμβάλνει κάτι χειρότερο.

Χαμήλωσε τὴ φωνὴ κι' ἐξακολούθησε.

— Χωρὶς νὰ φαίνονται, τρεῖς σανίδες ἦταν προνιζμένες. Τὸ παρατήρησα καθὼς τίς μάζεσα. Κοιτάξτε ἡ ἴδια καὶ θά βεβαιωθῆτε.

Κι' ἔδωσε στὴν κυρία Ἐριώ τίς σανίδες. Ἐκείνη τίς καίταξε καλά, κι' ὀστερα, ἀλλήλητη, τίς γᾶρισε σὸν κηπουρὸ.

Ἐξέφθηκε μιά σιγιμη κι' εἶπε:

— Γιάννη, μὲ κάνας καὶ τὰ χᾶνω.

Γιατί νὰ προνιζοῦν εἰς σανίδες; Ποιὸς ἤθελε νὰ πέσω ἐγὼ σὸ νερό;

— Ὅχι μόνο σεις, μὰ κι' ἄλλοι. Ἴσως δὲν τὸ φαντάστηκαν πῶς σεις θάσαστε ἡ πρῶτη πῶδ θά περνοῦσατε.

Καὶ κωνῶντας τὸ κεφάλι, ἐπρόθεσε:

— Ἐβρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ μ' αὐτὰ τὰ κορίτσια; Μαλώνουν κι' ἡ μιά δὲ χωνεύει τὴν ἄλλη γιὰ πράγματα τιποτένια. Τὰ

αἷτια δὲν τὰ ἔβρω, μὰ δει ὀ σανίδες προνιζτηκαν, εἶναι φῶς φανερό. Καποια, φαίνεται, θέλησε νὰ κάμῃ γᾶστο... ἢ καὶ νὰ ἐκδικηθῆ.

— Καλά, ἔκαμε ἡ κυρία Ἐριώ. Ἐλπίζω ἀκόμη πῶς δὲν ἔχαις δικιο Ἀφῆτος ὀμως ἔδω τίς σανίδες καὶ θ' ἀρχίσω ἀνακρίσεις. Στὸ μεταξὺ κοίταξε νὰ διορθῶσῃ τὴ γέφυρα.

— Πιγαίνω, κυρία.

Κι' ἔκαμε νὰ φύγῃ. Μὰ ἡ διεθύντρια τὸν κράτησε λίγο ἀκόμη, σὸν ἀπὸ κάποιε ἀμυβολία, καὶ τῶ εἶπε:

— Ἀς σπερθοῦμε λιγάκι, φίλε μου. Μοῦ φαίνεται πῶς βιάστηκες νὰ κατηγγόρησῃς τίς μαθήτριές μου. Ἐνας ἔνοος δὲν μπορούσε νὰ τροπώσῃ σὸν κήπο καὶ νὰ κινή δει θέλει; Ὑπάρχουν

Ἡ κυρία Ἐριώ ἔχασε τὴν ἰσορροπία τῆς... (Σελ. 115, στ. α')

κυρία κι' ἀργότερα δὲ θά φεβᾶται τιμαίριες.

Ἐτιόιο ἡ γέφυρ' ἔπρεπε νὰ ἐπιδορθωθῆ, γιὰ νὰ μὴ γίνουον κι' ἄλλα δυστοχήματα.

Ἡ κυρία Ἐριώ φῶναξε τὸν κηπουρὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τίς κατάλληλες ὀδηγίες. Ἐκεῖνος μάζεψε τὰ ἐργαλεία του καὶ κατέβηκε στὴν ἄκρη τοῦ κήπου.

Μὰ δὲν εἶχον παρᾶσι δέκα λεπτά καὶ νὰ τος, ξανάρχεται λαχανιασμένος καὶ μὲ ὀψη καταταραχμῆνη

Κρατοῦσε σὸ χέρι μερικὰ σανίδια.

— Κυρία, ἔχω νὰ σᾶς πῶ σοβαρὰ πράγματα, εἶπε.

— Τι νὰ τὰ τὰ σοβαρὰ; ρῶητε ἡ διεθύντρια. Ὄλη ἡ γέφυρα κινδονεύει νὰ

τόσοι και τόσοι κακοποιοί άνθρωποι!

Ο γέρος όμως δεν συμφωνούσε:

— Όχι, κυρία. Αν κανείς έμπαινε μέσα κρυφά τη νύχτα, θα βρισκόμας τ' ανήλθια του. Υστερα, έχουμα σκολιά, ποδ όταν φυλάνε, είν' άγρια οά λίκιοι. Μά έκτός απ' αυτά όλα, ένικς κακός άνθρωπος δέν θάκανε κάτι ποδ δέ θα τού χρoύσιμενε σέ τίποτα.

Η λογική τού κηπουρού νίκησε τήν κορία Έριώ!

— Έχεις δικιο, καθώς φαίνεται, άναστένανε.

Ο Γιάννης υποκλίθηκε, έχουσε τó κασάτο στό κεφάλι και βγήκε.

Όταν έμεινε μόνη, ή κορία Έριώ βοθίζετ'ε σέ σκέψεις.

Μ' όλα δσα είπε στόν κηπουρό, είχε τήν πεποιθήτη πώς «κάποιο λάκκο είχε ή φάβα».

Ποιόν ήθελεν άραγε νά βλάψουν; Ποιό κοριτσιάκι χρσάμι είχε έτοιμάσει αυτό τó θλιβερό έπεισόδιο; Και μέ ποιά σκόπη;

Έξέτασε τó ζήτημα απ' όλες τος τες μεριές, μέ δίχως νάδερη τή λύση τού.

Τέλος τράβηξε κοντά στήν πολυθρόνα της τó τραπέζακι μέ τή γραφική ύλη και πάνω σ' ένα φύλλο χαρτί οδ έγραψε, μέ καθαρά στρογγυλά γράμματ', τις γραμμές:

«Μέ σκοπό ποδ δέν τόν ξέρω, μέ ή κοί περισσότερας απ' τις μαθήτρίες μου, χάλασαν τή γέφυρα ποδ είναι στήν άκρη τού κήπου.

Τις θεωρώ ίκανές νά κάλουν μιάν άνοησία, όχι όμως κι' ένα έγκλημα. Γιατό παρακαλώ θερμά κείνες ποδ έχουμα τήν άπερίσκεπτη αυτή άστειότητα, νά τó φαναρώσουν. Δέ θα θέλουν βέβαια, έχω πεποιθήση σ' αυτό, νά τιμωρηθούν άλλες συμμαθήτρίες τους, έντελώς άθώς.

Περιμένω λοιπόν τήν όμολογή. Κι' αν δς αύριο τó βράδυ δέν έχει όμολογήσει καμιά, θ' αναγκασθώ νά τιμωρήσω όλη τήν τάξη. Καμιά από σάς δέ θα θαλήση, καθώς έλπίζω, νά βρεθώ στήν τόσο δυσάρεστη θέση νά πάρω μέ τέτοια άπόφαση».

Τή στιγμή εκείνη, καθώς σήμωζε τά βλέμματά της και κοίταξε προς τó παράθυρο, είδε τή Ζίνα και τή Θωμαό νά περνούν μαζί.

Κρατούμενες απ' τó χέρι, μιλούσαν μέ πολύ ένδιαφέρο, αλλά μέ φωνή χαμηλή.

Εαφνικά, απ' τó μυαλό της διεσθύντριας πέρασε μέ όποφία.

— Η Ζίνα κι' ή Θωμαό, συλλογίστηκε, περιούν τις άριστους μαζί, μακροά απ' τά παιγνίδια τών άλλων. Αν τιπαθούν τήν Έλιζα Κράντον και μερικές άλλες. Αυτό τ'όχω παρατηρήσει.

Άραγε μήπως θέλησαν νά έξασφαλίσουν από άδιάκριτες επίσκεψεις τó καταφύγιό τους, γιά νά διαβάζουν εκεί, νά μιλούνε και νά κεντούνε μέ ήσυχία; Και σκέφτηκαν νά κάμουν δυσκολοπέραστο τó γεφύρι; .. Άνοησία! Έπειτα μέ τέτοια όπόθεση δέν είναι καθόλου σύμφωνη μέ τήν ιδέα ποδ έχω σχηματίσει γιά τή Ζίνα. Είναι λιγάκι παράφορη, μέ εθιγενική κι' ειλικρινής.»

Στό νού της ήρθε τώρα ή εικόνα της Θωμαό, σβέλητη και λογιερή, όπως έλοι οι όμόφολοι της.

Οι Άπιονοι δέν είναι συχνά δειλοί και θπουλοί στήν έκδικήτ'η τους; Όταν θέλουν νά κάμουν κάτι κακό, πάντα δέν προτιμούν τó σκοτάδι παρά τó φώς;

Συγά-σιγά ή όποφία μεγάλωνε, γινύταν πεποιθήτη κι' ή ιδέα αυτή δέν έξκολλούσε πιά απ' τó μυαλό της κορίας Έριώ:

— Δίχως άλλο ή μικρή Ίνδη τ'όχει κίμει. Κάθε άλλη άναζητήτη είναι κερικτή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.
Η κατηγορία.

Η ημέρα πέρασε και τó έπεισόδιο τού γεφυριού ήταν ή γενική συζήτηση. Οι μαθήτρες δέν είχαν πιά στό νού τους μήτε παιγνίδια μήτε μαθήματα.

Η κορία Έριώ απ' τήν πολυθρόνα της άκουσε όλες εις συζητήσεις κι' έβλεπε όλα τά κοριτσιά.

Σέ μέ ά στιγμή, είδε τήν Έλιζα Κράντον νά σπώχνη τόν άγκώνα της Θωμαό και τήν άκουσε νά της φιθορίζη:

— Όμολόγησέ τó λοιπόν, νά ίδης πόος θ' άνακουφισθής... Δέν είναι σωστό νά τιμωρηθώμε όλες μας γιά νά σωθής έσύ, έσύ κι' ή Ζίνα.

Η Θωμαό θωρομένη διααρτηρή-θηκα. Η Έλιζα χαμογέλασε κι' είπε:

— Είδες τι τοιχοκόλλησε ή Κυρία. Άν ώς αύριο δέν άνακαλοφθής ό ένοςχος, όλες μας θα τιμωρηθώμε.

— Και τί θας νά κάμω έγώ; φώναξε ή Θωμαό. Δέν μπορώ νά όμολογήσω ένα σφάλμα ποδ δέν έόκαμα!...

Μά ή φυσιογνωμία της ήταν ταραγμένη και τά δάχτυλά της έπαίζαν νευρικά.

— Αότη είναι, σκέφθηκε ή διεσθύντρια, αότη είναι, χωρίς άλλο.

Τή στιγμή ποδ ή κορία Έριώ κατέλγη σ' αυτό τó συμπέρασμα, φάνηκε ή καμαριέρα, κρατώντας ένα πράγμα κρυμμένο κάτω απ' τήν ποδιά της. Βερίζε γύρω της μέ ματιά, κι' όταν βεβιαώθηκε εώς κανείς άλλος δέν ήταν εκεί μέσος, παρουσίασε στήν κορία της ένα πριόνι, λευτό σαν κλωστή, σάν αυτό ποδ μεταχειρίζονται ή λεπτοοργιοί.

Η κορία Έριώ χλώμασε.

— Ποδ τ'όδρες αυτό; φώναξε.

— Στο συρτάρι της δεσποινίδος Θωμαό. Ήταν μισοκρυμμένο κάτω από μέ μπλούζα από μουσελίνα.

Η διεσθύντρια δέν έόγατε μιλιά. Τότε ή διαπρέτρια είπε τή γνώμη της:

— Έγώ δέν έχω έμπιστοσύνη σ' αότ'ός τούς ανθρώπους... Ένας Θεός ξέρει από ποδ προέρχονται. Μήπως πήγε κανείς στά μέρη τους, στήν άλλη άκρη της γης, νά ιδή τι κάλουν;

Μέ μέ ματιά ή κορία Έριώ τής έκεψέ τή φλοαρία. Πήρε τó πριόνι, τó κοίταξε καλά κι' ύστερα είπε:

— Πες στή δεσποινίδα Θωμαό νά έρθ'η έδώ!

Σέ λίγο, τó λευτό κερικμπάρνιο προσώπακι της μικρής Ίνδης προέβλε στήν πόρτα.

— Μά θέλετε τίποτα, κυρίε;

— Ναι παιδί μου. Τό γνωρίζεις αότό τó πράγμα;

Και, κοιτώντας τήν βιβαία μέσ' σ' ά μάτια, της έδειξε τó πριόνι.

— Τι ν' αότό; φιθόρισε ή Θωμαό.

Χαρίς δυσπιστία, πήρε τó εργαλείο και τó δοκίμασε πάνω στό δάχτυλό της. Εβόθε μέ κόκκινη γραμμή φάνηκε πάνω στό λεπτό της δέρμα.

Η κορία Έριώ τήν κοιτούσε προσεχτικά. Η μικρή έόγαλε τó μαντήλι της και σκούπισε τó αίμα. Υστερα είπε:

— Πρώτη φορά τó δλέπω τστοιο πράγμα, κυρία...

— Είναι πριόνι...

Τό διαπραγματικό δέμμα τής διεσθύντριας έχουσε τή μικρή νά ταραχθ'η. Εαφνικά της ήρθε ή ιδέα πώς είχε γίνει άντικείμενα ό οφίσις, κι' εβόθε μέ ταραχή τήν κορίτσι.

Γονάτισε πλάι στήν πολυθρόνα και τά δάχτυλά της έτραξαν ποτάμι.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

Ο ήλιος απ' τόν ούρανό λάμψη χρουή σκορπίζει, σάν έναν ήχο φωτεινό; φωνή ποδ λαμπυρίζε.

Απ' τάνθια πνέουν μουσοβολιές στόν ποαίνόν άγέρο, θαρρείς καρθενικές ψυχές πώς σελίζουν τόν αϊθέρα.

Σέ κάθε κλώνο και πουλι στή φυλλωσιά κρυμμένο, χαρούμενο γλυκοκαλεί και παραπονεμένο.

Και σμίγουν οι κελαιδισμοί πνοές λαχταρισμένες, σάν άλλου κόσμου μουσική σάν μελωδιές χαμένες...

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΜΙΚΡΟ ΜΑΘΗΜΑ

Ήσαν γερμένοι πιά ό ήλιος.

Ο θεός είχε καθήσει κάτω στήν άμμο και κρατούσε τήν καλαμίνια του πεταγιά ποδ είχε ρίξει στή θάλασσα, όταν ό Γιαννάκης φάνηκε από τó σπίτι έπάνω, άποτλειώνοντας τó άπογευματινό του φαμί. Καθώς πλησίασε, ό θεός τ'όβλεπε νόημα μέ τó χέρι νά μ'ην άρρήση νά ρίξη ή πέτρα στή θάλασσα, ούτε νά κάνη κρότο, γιατί έκείνη τήν ώρα κάποιο φάρι, και μέγало μάστιχο, έσπυμποθε τ'άγκριστρι.

Αίσω; έκείνος μέ γρήγορα έήματά τ'όβλεψε στήν άλλη άκρη της άμμοσθιά; Εκεί άρχισε νά βάζη κέρροσ'η ένα σχέδιο ποδ τó μεσημέρι τού ήρθε στό νού; μόνος του νά χρισθ'η ένα βάλλο π'ην νά τραβήξ'η άρσάτα έκεί στή θάλασσα μέσος. Παιδαίνετ'η λίγη ώρα, κροθαλώντας φύκια και πέτρες μεγάλες ποδ δουλέπαζε μέ άμμο, μέ ό μώλος δέν προχωρούσε και πολύ γρήγορα: τó κ'όνα, ξεσπώντας κάθε φορά πάνω σ' αότό τó εμπόδιο, έπαιρνε τήν άμμο και σκούπισε τά φύκια. Γρήγορα διαρέθηκε τ'όφησε μέ δσην εύκολία ένα παιδί παρατάει τó παιγνίδι του άνα κωραστή, και θέλησε νά προχωρήση μακρότερο, στήν ποταμιά γιά περιπάτο, έκείνη όμως τή στιγμή ό θεός του τόν φώναξε:

— Γιαννάκη, έλα νά ίδης τί έπιασε!

Χαρούμενος ό Γιαννάκης έτρεξε γρήγορα: στήν άμμο έπάνω σπάρσε ένα φάρι.

— Τι μεγάλο ποδ είναι, θεσί! Και τί φάρι είναι;

— Μελανούρι; μέ παιδεψε άρσάτα τó άφιλότημο! Χαλάι τού έμιας! τó βράδυ θα είναι θαυμάσιο φηό.

— Αναλαμβάνω νά τó μαγερέψω έγώ μόνος μου.

— Βίβλια, γιά νάρχισθ'η ή θεία Μαρία νά φωνάζη πώς της χαλάς τή φωτιά και τά έύλα...

Τό φάρι λαχταρίζει άκόμα χάμω στήν άμμο πεταγμένο. Άνοιγε κάθε τόσο τó στόμα του ζητώντας νάσασάνη ό Γιαννάκης κωδεταιζόντας όλοένα, τó καίταζε. Άξαφνι τó σμυκόνεζε βαθιά: πόσο βροσνιζόταν! και, τó χειρότερο: σέ λίγο θα πέθαινε. Μήπως όμως δέν είχε γονέ; κι' άδέρφια, μέ δέν είχε τó δικαίωμα νά ζήση;

— Τι συλλογίσσε, Γιαννάκη, ρώτησε χαμαγαλώντας ό θεός, και δουλώνοντας πάλι τ'άγκιστρι.

— Θεί, κάμε μου τή χάρη, ρίξε τó φάρι ξανά στή θάλασσα, γιά ζήση τó

καίμενο. Ίδες πώς υπαράξει, πώς άνοιγει τó στόμα του!.

— Μπα; έχουμα έκείνος; και τί θα φής τó βράδυ;

— Δέν μέ νοιάζει! τρώγω κάτι άλλο.

— Κανένα κοτόπουλο βέβαια, είπε ό θεός κάπως εϊρωνικά, μέ μήπως κι' αότό δέν έχει ζωή; και τó άρνάκι ποδφαγεσ τó μεσημέρι, δέν έπρεπε νά ζήση; ή ό σποφάτος ποδ σ'όβρεπα χθές βράδυ κι' έφαγεσ φητό; Έ, παιδί μου, είπε σέ λίγο σοβαρός: είσαι πολό μικρός άκόμα, μέ καρπό όμως θα μάθης πώς ή ζωή δέν είναι τίποσ' άλλο παρά πόλεμος και πόλεμος φριχτός. όχι μόνο προς τά ζώα, αλλά και μεταξύ τών ίδιων τών ανθρώπων! Άς είναι τώρα, στάσου παράμερα μέν άγκιστρώσω κι' έξένα τώρα, είπε ρίχνοντας τήν καλαμίνια του.

Ο Γιαννάκης τράβηξε μόνος του κατά τήν καλαμιά τά λόγια τού θείου του τόν είχαν άναστατώσει: Ναι βέ-

βαια, είχε δικιο; και τó άρνάκι είχε δικαίωμα ζωής, και τó ποδάκι τó καίμενο θα τó περιέμεναν τó βράδυ τ' άδέρφια του νά κοιμηθούν μαζί; δέν θα τó ξανάβλεπαν όμως πιά: τó είχαν σκοτώσει, και τó είχαν σκοτώσει γιά νά φάη σ'ότός. Φρίκη! Πάντα τó φαί τ'όβλεπε μαγερεμένο κι' αν και ήξερε ότι τó κρέας ποδ έτρωγε ήταν κάποιο έδος ζωητανού άρνιού ή πουλιού, ποτέ του δέν είχε σκεφθ'η όπως σήμερα; τώρα όμως τó έννοιωθε καλά.

Μά μήπως και τά χορσρικά ποδ τρώμε δέν έχουν κι' ούτά ζωή; πώς πραυνίζουν άμα τούς ρίχης νερό και κερυνίζουν όταν δέν ποτιστούν; μήπως δέν τούχε δείξει κάποτε κι' ό θεός τού ένα μεγάλο βιβλίο μέ χρωματιστές εικόνας φυτών ποδ περπατούσαν και κωγοδσαν μόνα τά φύλλα τών; Μήπως πολλά λαουλόδια δέν άνοιγουν τó βράδυ μέ τή δροσιά και κλεινουν τó πρωί μέν τ'ά κήφη ή άντηλιά;

(Έπεται τó τέλος) **ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΣ**

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Άκουσε τις φωνές ή Ρηνούλα, άφησε τó κνήνη της πεταλούδας κι' έτρεξε νά ιδή τί μεγάλο κακό έπαθε πάλι ό Τοτός. Μά όταν άκουσε πώς τόν τσίμπησαν σ'ο κνήν δες, άρχισε νά τόν κοροιδεύη.

— Πώ, πώ, μίμι! πώ, πώ, βαβά! τού έλεγε. Μά δέν ντρέπεσαι, καίμενε, νά κλαίς γιά τόσο πράμμα;

Ετσι εύκολα κλαίνε οι άντρες; Μπα! σκουπίσου γούγορα κι' έλα νά κόψουμε κεράσια!

Ο Τοτός φιλοτιμήθηκε τότε νά φανή άντρας, έπαψε τά κλάματα, — νά πούμε τήν αλήθεια, τού άρεσαν και τά κεράσια, — κι' άκολούθησε τή Ρηνούλα στό δεντροκόκητο.

Δοκίμασαν πρώτα νά τινάζουν τις κερασιές, γιά νά πέσουν κάτω τά κεράσια. Μά ήταν τόσο μεγάλα, ποδ δέν κουνιόνταν καθόλου.

— Άνέβα σ'ο στήν κερασιή, είπε ή Ρηνούλα τού Τοτού. Θα κόβης κεράσια και θα μου τά ρίχνεις στή ποδιά μου.

Ο Τοτός προσπαθήσε άγωνίστηκε νά σκαρφαλώση στό δέντρο, μέ δέν τó κακάφερε. Μόλις ανέβαινε λίγο στόν κορμό, γλυ-

λώση στό δέντρο, μέ δέν τó κακάφερε. Μόλις ανέβαινε λίγο στόν κορμό, γλυ- στρούσε πάλι κάτω.

Η Ρηνούλα άρχισε πάλι τά δικά της:

— Μά πώς είσασ' έτοι μαθημένα τά παιδιά τής χώρας; Ούτε 'ς ένα δέντρο νά μη πορήθε νά σκαρφαλώσετε; Περίεργο πράμμα! Τά χωριάτ'ό πούλα, άγόρια και κορίτσιά, είμαστε πολύ π'ό σβέλα. Άς είναι!.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ
(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ «ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ» ΚΙ' ΕΜΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΥΓΕΣ τις ημέρες, ένας νεαρός μου φίλος γύρισε από τις «Ευρώπες», όπου είχε μείνει τρία χρόνια. Κατά την Ιταλία, Γαλλία, και στην Αγγλία. Η δουλειά του ήταν να περιηγηθεί και να βλέπει κόσμο. Έτσι, όπως ο ποικιλάνθης δημοικός βασιλιάς, πολλών ανθρώπων είδεν άστρα και τον έγνω. Αλλά το περιεργό είναι ότι, μ' αυτή την περιουσία, δεν έμαθε μόνο τους ξένους έκεινους τόπους, παρά και τον δικό του. "Αν θέλετε μάλιστα, τον δικό του καλύτερα. Καί, έχετε πώς; Από την ιδέα που έβλεπε κι' άκονγες να έχουν για μας οι Ευρωπαίοι. Από τις έντυπώσεις και τις κρίσεις που τοβλεγαν εκεί-πέρα για την Ελλάδα: κι' από τη συμπεριφορά που έβλεπε να δείχνουν 'ς αυτόν τον ίδιο και 'ς άλλους "Έλληνες..."

Ε, κάθε άλλο παρά ένδοξοισαμένως γύρισε ο νεαρός μου φίλος. Το μάθημα του φάνηκε σκληρό. Και σε πολλές συναντήσεις μας, αυτές τις ημέρες, μου εμπιστεύτηκε την πατριωτική του όληνη. Δεν μας λογαριάζουν πολύ γι' «άνθρώπους» οι Ευρωπαίοι! Μας θεωρούν λαό παρακατινό, φυλή δευτερεύουσα, σαν τους Τούρκους άπ' άνω κάτω και σαν τους Βλάχους. Μας βλέπουν πού χαμηλά κι' από τους Σέρβους κι' από τους Βουλγάρους. Κι' έχουν για μας μια δυαπωσία, που δεν μπορεί παρά να μας πληγώνει βαθιά. Την ξυπνάδα μας δεν την αγροδνται, αλλά τη θεωρούν μάλλον πονηρία. Μας λείπει, λένε, ή άληθινή μόρφωση, ή άνατροφή, ή εθγένεια, ή πολιτισμός. Πολύ άμφίβολη τους φαίνεται ή ήθική μας άπόδοση, ή εθθότης του χαρακτήρα μας. Καί μας έχουν ικανούς για κάθε κατεργαριά!

Φυσικά, οι περισσότεροι μας άγνοούν. Ξέρουν άπλώς πώς υπάρχουν στον κόσμο "Έλληνες άνωθενάρχουν και Κινέζοι. Πολλοί μάλιστα μας νομίζουν και νεότερος: «Α, ναι, ή Ελλάδα... στην Ανατολή... εκεί-πέρα στην Κίνα...» Μά δσοι μας γνωρίζουν, είτε από κοντά είτε από μακριά, τέτοια κακή ιδέα έχουν. Οι φαινομένοι, οι φιλέλληνες, εκείνοι που μας θεωρούν, αν όχι όμοιους με τους Ευρωπαίους, άλλ' άνώτερος από τους άλλους Βαλκανικούς και τους "Ανατο-

λίτες, μετροδνται στα δάχτυλα και χάνονται μέσα στο πλήθος των άλλων. Είναι όλιβερό, είναι άπελπιστικό! "Εγώ δεν έμεινα ποτέ στην Ευρώπη. Όχι "εγνώρισα" άλλους Ευρωπαίους από καμιά είκοσριά "Έλληνομαθείς, γνώστες της Δογοτεχνίας μας και της ζωής μας, - είτε από μακριά είτε από κοντά, - που είχαν κι' έχουν την καλύτερη ιδέα για την Ελλάδα. Δεν μπορεί λοιπόν να βεβαιώσω πως ή αντίληψη του νεαρού μου φίλου είναι σωστή και πως πράγματι βασιλεύει στην Ευρώπη όλη αυτή ή προκατάληψη εναντίον μας. Την άκονσα όμως τόσες φορές, από τόσους άλλους που ξηγαν καιρό στην Ευρώπη, ώστε πρέπει να συμπεράνω πως δεν είναι όλοτετα λανθασμένη. Γέλυσιατά ακόμα ένας έμπορος έδω μου παραπονιάσαν πως οι Ευρωπαίοι, όταν πρόκειται να διεκδικούν μια έμπορική παραγγελία από την Ελλάδα, γυρεύουν τέτοιες έγγυήσεις, βλέπουν τόσο βαροίς όρους, που νομίζει κανείς πως έχουν να κάμουν τουλάχιστο με κλέφτες. Κι' έπρόθεσος: «Δεν πιστεύω να φέρουνται είσι και μεταξύ τους. "Ο Γάλλος εμπιστεύεται τον "Ιταλό κι' ο "Ιταλός το Γάλλο: κανείς τους όμως δεν εμπιστεύεται τον "Έλληνα. Γιατί;»

Είναι όλιβερό, λέω κι' εγώ σαν το νεαρό μου φίλο, είναι άπελπιστικό! "Αλλά πούς μας φταίει; - "Εμείς οι ίδιοι! "Ακούστε αυτή τη μικρή ιστορία. Μια φορά, στην παιριόδα μου, είχα φίλο ένα νέο Γερμανό, που μου έκανε γερμανικά και του έκανα ελληνικά. Κάποτε δώσαμε ραντεβού δεν θυμώμαι πώς και γιατί, τον γέλασα: δεν έπληγα και την άλλη μέρα ο Γερμανός δεν μου παραπονέθηκε μόνο αλλά και μ' έβρισε: «"Ετσι, μου είπε, σεις οι "Έλληνες κρατάτε το λόγο σας;» "Μόλιαν" εντύπωση. Κατάλαβα πως κι' εν' άπλό φιλικό ραντεβού, δοσμένο για περίπατο, για διασκέδαση, για κουβεντιόλα, άποτελεί λόγο τιμής που δεν μπορεί κανείς να τον άδειήσει. Κι' από τότε προσέχω και ο' αυτά τάσημαντα οά νάταν τα πιο σημαντικά.

"Άλλη φορά πάλι, ένας φίλος μου, που έλειπε στην Ευρώπη, μου έστειλε από εκεί ένα γράμμα για να με ρωτήσει και πού του χρειαζόταν. Το δώθησα άσημαντο, το παραμέλησα, δεν του άπάντησα καθόλου. "Όταν γύρισε, τον ρώτησα πώς πέρασε στο ταξίδι. Κι' ο φίλος μου μου άποκρίθηκε: «Οι Ευρωπαίοι!.. "Α, τί άνθρωποι, τί άνθρωποι!.. Γράφουν, φίλε μου, γράφουν!» "Ήταν ύπαινημός. "Ήθελε να μου πη: "Ευρωπαίος να λάβη γράμμα μ' έρώτηση

και να μην άπαντήσει; Μόνο ένας Ρωμικός είναι ικανός να κάμη τέτοιο πράγμα!

"Ε, λοιπόν αυτά τα μικροπράγματα μας κακσοναταιουν στους ξένους, που έρχονται σ' έπικοινωνία μαζί μας. Συνηθισμένοι όπως είναι αυτοί, συμπεραίνουν: «"Ανθρωπος που σου δίνει ραντεβού και δεν έρχεται, "Ανθρωπος που του γράφεις και δε σου άπαντι, είναι ικανός και να σε κλέψη!..» Το συμπέρασμα μπορεί να είναι υπερβολικό, ο "Ευρωπαίος όμως το βγάζει. Κι' αυτό πρέπει να το ξέρουμε καλά: "Η ελαχίστη άπάντη, ή ελαχίστη ψευτιά, ή ελαχίστη άμέλεια, ή ελαχίστη προστυχιά, δεν μας είναι συχωρεμένα. Καί για να είμαστε τόσο "άφογοι ίππότες» με τους Ευρωπαίους, πρέπει πρώτα πρώτα να συνειθισουμε να είμαστε μεταξύ μας. Το και μας να είναι και το όχι μας όχι. Δώσαμε λόγο να είμαστε την τάδε μέρα και την τάδε ώρα στην κορφή της Πεντέλης; Νά είμαστε με κάθε θυσία. Αάβουμε ένα γράμμα; Νά παντήσουμε πού να χαλάει ο νόμος. "Αναγκαστήκαμε κάποτε να φανούμε άουνητες; "Ας μην πούμε τουλάχιστο ψέμμα. "Απ' αυτά τα μικροπράγματα, βλέπετε, κρινόμαστε. Κι' αυτά τα μικροπράγματα πάλι μ'ά; συνειθίζου» να είμαστε άκριβείς, τίμιοι και στα μεγάλα.

Προσέχετε καλά σεις που είστε νέοι! "Εμείς οι παλιοί, από κακή συνήθεια, λέγαμε κάπου-κάπου κι' ένα «ώ, άδελφέ, δε βαριόσαι!» Σίς μην το λέτε, μην το πείτε ποτέ. Γιατί ποια! Πρέπει να γίνετε άλλοι άνθρωποι, διαφορετικοί από μ'άς. Κι' ή γενιά ή δική σας, προχωρημένη, φωτισμένη οά όλα, άς κάμη τους "Ευρωπαίους ναλλάξουν γνώμη για τους "Έλληνες, που έχουν τόσο μεγάλα προτερήματα, μ'ά πού και λίγα μικροελαττώματα τους τα σκεπάζουν, τους τα χινουν...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΕΛΠΙΔΑ

Θεότα το πουλί άπ' τον ουρανό, πετάει σ' ένα μέρος, τρέχει σ' άλλο, διαβαίνει θάλασσα, λιβάδι και βουνό, περνά άπ' το άπύτι το μικρό και το μεγάλο.

Μοιάζει άγγελούδι άσπρο, φτερωτό, πού τη ζωή μας στέχει και φυλάει. Σ' αν πλησιάζει, διώχνει το κακό, άφίνει πίκρα στην ψυχή μας, σαν πετάει.

ΜΗΤΣΑ Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

«Εσβυσε το καρδί του...»

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του "Ακαδημαϊκού" JULES SANDAUF.]

ΙΑ. (Συνέχεια)

«"Εχτες δίκιο, άραπητές! Άβριο θάρσω κι' εγώ χωρίς άλλο στο τραπέζι. "Η άδριανή θάναί ή καλύτερη μέρα της ζωής μου. Έννοια σεις, παιδιά, μη σας μέλει κι' εγώ είμαι δά! Καλή άντάμω τη άβριο στο τραπέζι. Καί τώρα πηγαίνετε σ' ό καλό. Θέλω να μείνω μόνος. Θέλω να ξεπλώσω λίγο μέσα 'ς αυτή τη βάρκα και να σολογιστώ, να έτοιμάσω το λόγο που θα βγάλω άβριο στη γιορτή.

«"Μαγαλειότατα, είπε τότε ο Κοικουίνος μαλακά καλύτερα να πλαγιάσεις στο κρεββατάκι σου. "Η βάρκα δεν είναι μέσα στο βίτρη ο σου και το Σόνταγμα λέει πως ο βασιλιάς δεν μπορεί να βγάλη το πόδι του έξω. "Αν έπιτριψης, έρχόμαστε μαζί σου οά; το καλάτι.

«Κι' λέγοντας αυτά, ο Κοικουίνος έκυψε, σήκωσε τον πουπουλένιο μανδύα και τον έριξε στους όλους του βασιλιά. "Ετσι ξεκίνησαν όλοι για το καλάτι. "Ο προπάππος μου πήγαινε μπροστά κι' οι άλλοι πίσω του, από κοντά όμως και τα μάτια τους τέσσερα μην τόχη και τους ξεφόγη.

«"Ο βασιλιάς είχε την άλπειδα του στον Πιπιλουλό. Δεν έπιστρεσε ποτέ πώς κι' αυτός θα φαίνεταν άχάριστος και θα ξεχνοσε τα τόσα καλά που του είχε κάνει. Καθώς ζήγωναν λοιπόν στο καλάτι, γύρισε ο βασιλιάς και με το σοβαρό του έκανε νόημα στον Πιπιλουλό να πάη κοντά του. "Ο Πιπιλουλό έτρεξε άμέσως. Καί πηγαίναν πλάι-πλάι, ο βασιλιάς σοβρός και σολογισμένος, ο Πιπιλουλό ήσυχος και γελαστός.

«Εσβυσε το καρδί του...»

«"Πιπιλουλό, το είπε τότε ο βασιλιάς σιγά-σιγά και χωρίς να γυρίση το κεφάλι για να μην καταλάβουν οι άλλοι. Πιπιλουλό, θάρσασαι πόσα καλά σου έχω καμώσει; "Αν τα ξεχάσεις, είσι ο πιο άφιλότιμος άπ' όλους σου τους πατριώτες! Είδες πώς σε είχα έρω σι φίλο μου κι' όχι π'ά δούλο. Σε σένα άφωνα τέπ φά ιχ μου, ζει γλωκό κι' άν έτρωγος, πάντα σου άδιννα το μωρικό σου. Πόσες φορές σ' έτσάκωσα να χεις άνοιχτά τα συρτάρια μου και να μου ρημάζης τα φαγιά μου; Πόσα μπουκάλια γάλα και νερόμυλι μου ήπιες ως τώρα; "Εγώ σ' έβλεπα και δεν έθόμωνα μόνο σ' έμάλανα γελώντας, γιατί να κλέβης πράγματα που ήταν.. δικά σου. "Αμα έρχόσουν, άνοιγε ή καρδιά μου όταν άργοδoses να φαίης, σε προσκαλοδσα. "Ότι είχα στη καρδιά μου, σ' έδωσα και σ' ήξερες όλα μου τα μυστικά. Παντού σε είχα στο πλευρό μου, και στα βασιλικά τραπέζια και στα πανηγύρια. Κι' όσοι μας έβλεπαν μαζί, έλεγαν πως και σ' είσι από βασιλικό αίμα!.. Λοιπόν, Πιπιλουλό, βίτερ' άπ' ό' άπ' αυτά τα καλά που είδες από μένα, θά σου βεσταίη ή καρδιά να ιδής το βασιλιά σου, τον άφέντη σου, το φίλο σου, σοδλισμένο σαν άρνι; "Θάφτης να με κάνασ φητό και να με φανς;

«Με την φίλη και γλυκιά του φωνή ο Πιπιλουλό άπακρίθηκε: «"Εγώ δεν το θέλω αυτό, άφέντη μου! Εκείνος ο παλιο-Κοικουίνος είπε να σε κάμωσ φητό. "Εγώ ήθελα να σε κάμωσ, όπως κάνουν το λαγό: στουφάδο με μπόλικα κρομμύδια.

«"Αγριάνθρωπε! φώναξε ο Θωμάς που έξασπασε π'ά ο θυμός του. "Αλήθεια λοιπόν; είν' αλήθεια; Καί σ', άφιλότιμε Πιπιλουλό, γλείφσαι κι' έτοιμάζεσαι να φας το βασιλιά σου;

«"Μα π'ά έκαμα τότε ο Πιπιλουλό με την άνώτερη άπορία. "Αμ' γιατί σε τρέφαμε πέντε μήνες και ζοδέφαμε τα μαλλοκέφαλά μας να σε παχύνουσ;

«"Αχ, κοτό κεφάλι! έλεγε πού πιστεύεις πως για τα μαύρα σου τα μάτια σ' έσκαναν τόσα χάρδια και τόση περιποίηση!.. "Αχ, ξεροκέφαλε, ξεκοσε ασμένε Θωμά, πού περιδρόμιαζες από την αίγη ως το βράδο κι' έχάνεσες από το θράδο ως την άγνή, για να γίνης από τσίρος μπαρμπούκι και να σε μσοκτάς αυτοί!..

«"Θυμήθηκε και το μήλο του Κόρακα με το τυρί, άπάνω στο κλαδί με τη διαφορά όμως πως αυτός τόρα ήταν Κόρακας και σε λιγάκι θά γινόταν τυρί... Κι' όσο άκογες τα πατήματα των σκοτών και τις άγριες φωνές τους: «φύλακες, γητηροδείτε!» το φωνόταν πως το κορμί του μέρης σαν ψημένο άρνι και πηγαίνε να του φάγη ό νοδς.

«"Επειτα συνέχεια) Μετάφρασις Π. Γ. Φ. και Γ. Σ.

«"Ο βασιλιάς σήκωσε στο στήθος του τις ποδιές του πουπουλένιου του μανδύα, έσκυψε το κεφάλι του και δεν έβγαλε π'ά άχνα.

«"Ο Κοικουίνος άσπάζει τη σούβλα...»

«"Α, τί νόητα, παιδιά μου, πού την πέρασε ο βασιλιάς της Ταμπουλίνης! Φανταστήτε τον, να τριγορνά στα σκοτεινά μέσ' στο καλάτι το άρημο, πού άίαφνα τοβίγνε φυλακή, και να περιμένη ώρα την ώρα να ητημρώση και ναρθούν να τον πάρουν, για να τον πάνε στο μακαλειό! Γόρισε παντού, μην έβρισκε κανένα μέρος να πηδήγη' μ'ά είδε πως παντού ήταν σκοποί κι' είχαν τα μάτια τους γαρίδα... "Από το κακό τ'ό, έπιασε το κεφάλι του κι' άρχισε να κλαίη, να κλαίη οά μωρό παιδί.

«"Αχ, κοτό κεφάλι! έλεγε πού πιστεύεις πως για τα μαύρα σου τα μάτια σ' έσκαναν τόσα χάρδια και τόση περιποίηση!.. "Αχ, ξεροκέφαλε, ξεκοσε ασμένε Θωμά, πού περιδρόμιαζες από την αίγη ως το βράδο κι' έχάνεσες από το θράδο ως την άγνή, για να γίνης από τσίρος μπαρμπούκι και να σε μσοκτάς αυτοί!..

«"Θυμήθηκε και το μήλο του Κόρακα με το τυρί, άπάνω στο κλαδί με τη διαφορά όμως πως αυτός τόρα ήταν Κόρακας και σε λιγάκι θά γινόταν τυρί... Κι' όσο άκογες τα πατήματα των σκοτών και τις άγριες φωνές τους: «φύλακες, γητηροδείτε!» το φωνόταν πως το κορμί του μέρης σαν ψημένο άρνι και πηγαίνε να του φάγη ό νοδς.

«"Επειτα συνέχεια) Μετάφρασις Π. Γ. Φ. και Γ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

BAS - BRÉAU

Γραφ. Έργ. 7)

Άσπρες και λιγερές όξιες χείλουν ψηλά ένα όλο... Βούκο, κάτω στα πόδια σου...

Μιά λάμψη, σ' ασημένια φρονιά διαλομένη... Στρατιές κάτω απ' τη φυλλωσιά...

Κανένα άλλος θόρυβος από τ' αρμονικό... Κελεόλιτο τουλαμάργου πουλιού που δλο χαρά...

Παντού μία θρασερή ομία και πέρα, πιο βαθιά... Έχει όπου αγκαλιάζοντας...

ΜΥΛΟΣ Η ΕΡΕΙΠΙΟ

Γραφ. Έργ. 4)

Μόνο και σβ, φτωχό ερείπιο κάποιες παλιές εποχές, βράχοι...

Τά χίματα κάποτε χτυπούν άπάνω σου μαγιασμένα, σαν να...

Κι άλλους πάλι της γαίην-μένης θάλασσας τὰ κυματάκια, τὰ βούρα...

Θάλασσα, ή πορτίσα σου, στή διαίχηση του άέρα κι ή σκαλί-τόχ σου...

Κάτω ή ιπόδηη πότ τ' άφεν-τικό σου βράζε το αϊτάρι, έχει κοπριές...

Και τώρα ενει, από παραθυ-ράκι που καθότανε τ' άφεντικό σου...

Κανένα άλλος θόρυβος από τ' αρμονικό... Κελεόλιτο τουλαμάργου πουλιού που δλο χαρά...

Παντού μία θρασερή ομία και πέρα, πιο βαθιά... Έχει όπου αγκαλιάζοντας...

Κι άλλους πάλι της γαίην-μένης θάλασσας τὰ κυματάκια, τὰ βούρα...

Κι άλλους πάλι της γαίην-μένης θάλασσας τὰ κυματάκια, τὰ βούρα...

Κι άλλους πάλι της γαίην-μένης θάλασσας τὰ κυματάκια, τὰ βούρα...

Κι άλλους πάλι της γαίην-μένης θάλασσας τὰ κυματάκια, τὰ βούρα...

Κι άλλους πάλι της γαίην-μένης θάλασσας τὰ κυματάκια, τὰ βούρα...

ήθε στή θέση του, έρωπα τὰ μάτια μου και είδα... τον ήλιο που είχε βγή...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο χωριό, περιμένεται ο πα-τέρας κι ο αδελφος της Νίνας... Γιατά τους ίδη πρώτη, ή Νίνα είναι...

Μαμά! μαμά! βλέπω μα-χούα κολωνάρι δυο γαϊδουρίνια... Ο μπαμπάς κι ο Νίκος θα είναι...

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ συγγραφέας κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος, διευθυντής της «Πινκαθήκης»...

Μπορούσα, Γυνάικα, να και δυο-τρεις πηδού. Ήταν είκοσι...

Γεώργιος Α. Παπαλεξόπου-λος ευχαριστώ για όσα γράφετε... Η μάλα ο καλός μου φίλος...

Νάγκισσος, ίσα-ίσα οι κίτ-μου σύνδροματά είναι... από τους νέους...

Αγριανάτσικο, το ποιημά-νοστει πολύ καλά... «Ιστορικά»...

ΤΟ ζήτημα της «Παιδικής» Εγκυ-κλοπαίδειας... εμπορεί να θεωρηθή λή-ξαν...

Το ζήτημα της «Παιδικής» Εγκυ-κλοπαίδειας... εμπορεί να θεωρηθή λή-ξαν...

δαιτά, με χωριστή συνδρομή... ήρθε δη από ένος άλλου περι-

Πολύ άσπια τὰ λεί, ή γυνί-κα, κ' ένα τέτοιο σχέδιο υπάρχει... Γενά να πραγματοποιή...

Χαίρω πολύ για την κλάση... ήρθε δη από ένος άλλου περι-πρωτογενή, για δυο ή τρία έτη...

Μπορούσα, Γυνάικα, να και δυο-τρεις πηδού... Ήταν είκοσι...

Γεώργιος Α. Παπαλεξόπου-λος ευχαριστώ για όσα γράφετε... Η μάλα ο καλός μου φίλος...

Νάγκισσος, ίσα-ίσα οι κίτ-μου σύνδροματά είναι... από τους νέους...

Αγριανάτσικο, το ποιημά-νοστει πολύ καλά... «Ιστορικά»...

ΤΟ ζήτημα της «Παιδικής» Εγκυ-κλοπαίδειας... εμπορεί να θεωρηθή λή-ξαν...

Το ζήτημα της «Παιδικής» Εγκυ-κλοπαίδειας... εμπορεί να θεωρηθή λή-ξαν...

Το ζήτημα της «Παιδικής» Εγκυ-κλοπαίδειας... εμπορεί να θεωρηθή λή-ξαν...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ούθεν ψευδώνυμον αγνοείται ή ά-γανούται, άν δέν συνοδεύεται από τον...

Νέα Ψευδώνυμα: Μάνης Τει-ρεσίας, ή (Νδ). Λουήη, κ.(ΜΑ). Σηλάβα, κ. (...). Χρυσός, ή (Νβ)...

Χαίρω πολύ για την κλάση... ήρθε δη από ένος άλλου περι-πρωτογενή, για δυο ή τρία έτη...

Μπορούσα, Γυνάικα, να και δυο-τρεις πηδού... Ήταν είκοσι...

Γεώργιος Α. Παπαλεξόπου-λος ευχαριστώ για όσα γράφετε... Η μάλα ο καλός μου φίλος...

Νάγκισσος, ίσα-ίσα οι κίτ-μου σύνδροματά είναι... από τους νέους...

Αγριανάτσικο, το ποιημά-νοστει πολύ καλά... «Ιστορικά»...

ΤΟ ζήτημα της «Παιδικής» Εγκυ-κλοπαίδειας... εμπορεί να θεωρηθή λή-ξαν...

Το ζήτημα της «Παιδικής» Εγκυ-κλοπαίδειας... εμπορεί να θεωρηθή λή-ξαν...

Το ζήτημα της «Παιδικής» Εγκυ-κλοπαίδειας... εμπορεί να θεωρηθή λή-ξαν...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

241. Τελεονον... 242. Αρ. Φιλόσοφος... 243. Αρ. Φιλόσοφος...

244. Αρ. Φιλόσοφος... 245. Αρ. Φιλόσοφος... 246. Αρ. Φιλόσοφος...

247. Αρ. Φιλόσοφος... 248. Αρ. Φιλόσοφος... 249. Αρ. Φιλόσοφος...

250. Αρ. Φιλόσοφος... 251. Αρ. Φιλόσοφος... 252. Αρ. Φιλόσοφος...

253. Αρ. Φιλόσοφος... 254. Αρ. Φιλόσοφος... 255. Αρ. Φιλόσοφος...

256. Αρ. Φιλόσοφος... 257. Αρ. Φιλόσοφος... 258. Αρ. Φιλόσοφος...

259. Αρ. Φιλόσοφος... 260. Αρ. Φιλόσοφος... 261. Αρ. Φιλόσοφος...

262. Αρ. Φιλόσοφος... 263. Αρ. Φιλόσοφος... 264. Αρ. Φιλόσοφος...

265. Αρ. Φιλόσοφος... 266. Αρ. Φιλόσοφος... 267. Αρ. Φιλόσοφος...

268. Αρ. Φιλόσοφος... 269. Αρ. Φιλόσοφος... 270. Αρ. Φιλόσοφος...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ. 'Αφιλοκέρ-
νοβν βαθεία Εύχαριστώ. 'Ανταλ-
λάζουμε Μ. Μ. ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Νορέ μου Κεραυτέ, κιλά με
βράτιος χωρίς τη διαταγή μου,
άλλα πούναι τὰ φωτινία; Πέσον
ήπατήρης! 'Αν μου έπέτρπε ο
Καρπούτσι, Καρκαλέτος, θά σέ
έκλεινα σιό φρονοκομείο να κου-
βαλές νερό με τὸ κοφίνι. Στοι-
χηματίζω σοο θέλεις.

ΔΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

Εισερχομένη εἰς τ.ν Διαπλάσι-
όκομον χαιρειτὸ άπαντας ἰδί-
ως τὰς Φιλελευθέρους. Δευκὴ

Ελλάδας 'Αγκιλιά και 'Αθάνη-
τή 'Ελλάδα, ψηφίζω γὰ σπέ-
ροχα ψευδώνυμά σας. Δευκὴ

Αθη, Ρίτα, Ζουλού, Γαίς Γρά-
χε, 'Ηλιογέννητη, Μιράντα,
'Ιαβέρη, 'Απόλυτες, Ξανθή Βιο-
λόστρια, Βασιλείχη, Δόξα Ματω-
μένη, Μαργαριταρένια; άνταλ-
λάζουμε Μ. Μ.; Στείλατε: Νί-
κον 'Ασμήν, 'Αγίαν Ζώνην 'Α-
θήνας. 'Ανοιξιάνικο Τριαντάφυ-
λό,άλληλογραφοῦ;

ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΟΣ.
Σκοπός: ποικίλος. Πρόεδρος:
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ταμίς. ΑΒΙΟΡΙΣΤ-
ΤΑ: Γραμματεῦς: ΣΚΛΑΒΑ Δίσις:
Χριστίνα Βενιόγλου (Σύλλογον),
'Αρέσας 7-Γ, 'Αθήνας.

Συγκαίρομεν τὴν αγαπήτὴ μας
Σ' 'Επιδόσειληχη Πορφύρα γιὰ
τὴ βέραιη σιὰ νίκη της σιό φρε-
τινὸ Δημοψήφισμα.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΥ, ΝΕΝΗ

Μικροῦλα Μπερμπαντιάκισσα κά-
λιος φρόνιμα γιὰ νὰ μὴ οὐ...
Μασαμά, κύταζε τὸν...

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

Καρούμπα, Καρκαλέτος, τὴν
ψευτοπαλληκαρία σας σιὰ κο-
ρίτσια βρήκατε νὰ τὴ δέξετε και
τὰ βάλατε με τὴ Ζουλού;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

Ανταλλάζω Μ. Μ. Φλόκιο, άν
μπορεῖς βρῆς με: 'Αθιγγανίς

Μέγας Διαγων. καλλιτεχν. κέρτ
Μπισοτά. Βραβεῖα τέσσαρα:
Α) τόμος περιοδικοῦ δευτέρου
δραχ. 50. Β) Βιβλία 20 δραχ.
Γ) Βιβλία 15. Δραχ. Δ) Βιβλία
6 δραχ. Δίσις: Γ. Καραγεωργίου,
Μυτιλήνη. Πρόθεσμα δίμηνος.

Χαιρειτὸ δλους τὸς φίλους της
Χιαπλάσεως. Εύχαριστώσ άν-
ταλλάζω Μ. Μ. - Δεσποινίδιον

Παναγιὸ Πορῶν, Φρόνυλα, 'Α-
Προδόντ, θά μ' ευχαριστοῦσε
πολύ ένας σις τετραδιάκι. Νὰ
περιμένο; Εύχαριστώ.

Προκηρῶσω Διαγ. ε. ρ. καλλι-
τεχν. Πρόθεσμα μήνος. Βραβ.
δύο. Γράφατε: Ν. Μπισοτῶν, μα-
θητὴν Γυμνασίου, Καλάμας.

Λίστ, καίάλεβα πῶς ὁ δροσάτος
Πράσινος μαρκήσιος πού τόσο
μ' έβλεπε ήσωνα σὺ - Νόεμα

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922

Γ' ΑΡΧΙΕΡΕΣΙΑΙ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
Πρόεδρος: Γ. Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΑΝΗ
'Αντιπρόεδρος: Ν. ΚΑΡΕΝΤΙΖΟΣ
Γεν. Γραμμ: Α. ΚΑΝΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗ
Γραμματεῦς: ΓΕΩΡ. ΞΕΡΒΑΣ
Ταμίς: ΑΓ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΟΥ

Τὸν Διαγωνισμὸν Καρτῶν καρ-
ταίρομεν μέχρι τέλους Μαΐου.
Στείλατε ὄλοι.

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝ. 'ΧΟΥΣΙΚΑΡ'
Προκηρῶσω Διαγων. ἀγράφ-
φου. Καρτ-Ποστὰλ και Μ. Μ. Βρα-
βεῖα: ΑΠΑΡΑΜΙΛΙΑ. Πρόθεσμα
τρίμηνος. Δίσις: Νίκον Σαμαρ-
τζίη, Διά Χουσσάκ, Βασιλέως
Καρόλου 67, Θεσσαλονίκη.

Νίσις, εἰμὲθα φίλοι τὸ ξέρεις;
Γράψε μου μέσο Διαπλάσε-
ως. - Μιράντα, γιὰ πῆς μου,
έχεις ἐλπίδες γιὰ Σεβέρειο; Χάιν-
τε νὰ σέ δοῦμε ἄν τὸ πάρη. - Χο-
λέρα, 'Ισα, Κικὴ, Μιράντα, Ρίτα,
ένα ὄμορφο τετραδιά σας Μ. Μ.
μέσο Διαπλάσεως θά μ' ευχαρι-
στοῦσε πολὺ. Γκόρμπιτο

Ελλάδας 'Αγκιλιά, 'Επιδόσειλη-
χη Πορφύρα, 'Ιδανίση, ἄλ-
λληλογραφοῦ μεσὸ Διαπλάσεως;
'Αργυρόν

ΡΙΤΑ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΒΕ'
ΡΑΤΡΙΚΗ, ΖΟΥΛΟΥ, ΕΙΜΕ, ΡΕ-
ΝΑ, ανταλλάσσομε ε. ρ.; 'Εάν
ναί, στείλετε σιὴ Δίσι: Α. Καλού-
δη, Πατριάρχου 'Ιωαννίη 50,
'Αθήνας. ΑΜΥΔΑΡΑ ΑΑΜΦΙΣ

Οἱ Σπουδαῖος Μάρτις = Γύψ =
Μανούσος, Θάϊνος Μάνας =
Χολέρα = Σμύρνη = Βετιόγλου,
Πανούκλα = 'Ιωνία = Καπετανά-
κης; Διεγράψαμεν τὸν Σύλλογον
'ΝΙΚΗ'.

Τρουγέρα, 'Ιπτόλυτες, Ζουλού,
'Καρούμπα, 'Αρχιδιάβολε, Ρί-
τα, 'Επαναστάτὴ 'Αση, Σμύρνη,
Χολέρα, Κολούμπε, 'Ιαβέρη, Κόψ,
Χάινς, Κορητή, ανταλλάσσομε
Μ. Μ.; Κωνστ. Κολοκοτριάνη,
Μητροπόλεως 12, 'Αθήνα.

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΕ, ΠΑΛΛΟΔΙΕ

Μ' Άλλα συνισμὰν ε' ε' ε' ε' ε'
θάρουμε κατὸς φαίνετα,
άν σιὴ μονομαχία μεσ
αόμοια έπαινετα

ΕΚΔΙΕΚΤΗ, Ίνονόρτα;
ΜΑΥΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗ, χαιρόμαστε.
ΟΜΙΚΙΗ, ψηφιστοῦμαστε.
ε. Β. Ξ. Δ. δέχομαστε.
Μ. Ξ. ΔΑΓΙΑΨ, ΚΑΤΩΨ, 'Αμήν
και τὸ Θεφ. Δόξα Σάν Βαγγέλιο
τά λέτε.
ΚΑΡΘΥΜΠ ΠΡΟΣΚΑΡΚΑΛΕΤΑΡΟΣ

ΧΟΛΕΡΑ, ΜΥΣΤΗΡ. ΜΑΡΚΟΣ;
'Αδέρφια; τὴν ὀλοήνης
δταν σὰς θέσων σπῶβετε,
τὰ χερσὶ σιὰ ζουλόρια σας
κ' ε' ε' άλλα ὄμορ σιόβιατε.

ΡΕΝΑ, δὲν κάνεις τὴν πάπια
λέμε; ΒΕ' Γ' ΝΟΓΑΟΥ, μὴν ξε-
πτεσαι! θά σοῦ περάσει. ΚΟΥ-
ΤΣΟΥΜΠΙΝΑ, δεχόμαστε, άν
καταθεῖς πρώτα τὰ ψιλά.

ΚΑΡ-ΚΑΡ

Χοῦθι άλλες αναγούλες έχουμε,
ΩΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΕ. Εμπρός
λοῦπον, καλληκαρὰ τοῦ γλυκοῦ
λεπτόν, θά ξεσοκονοῦμε τὰ ζου-
ναρία μας ἄλάνου σου.
ΑΟΡΑΤΟΣ(;) ΣΥΜΜΟΡΙΑ, μὰς
πείραξες σιό ἀφιλότιμο μ' αὐτὰ
πού λές γιὰ τὸς παλληκαράδες.
Πρόσεξ μὴν παρεξηγηθοῦμε κ'
έχομε ψεφροβενίτες.
Οἱ βλαήτες ΚΑΡΘΥΜΠ ΚΑΡΚΑΛΕΤΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΒΡΟΝΤΗ

Τίγεις, Κόρησα Μπαρμπι-
Τρόλη, ΕΝΩΣΙΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ
γράφατε ὄρους συμμαχίας κ' ε'
Δίσι. - Μ. Κ. Γ., ποσὸν δε-
χομεθ. - 'ΝΙΚΗ', ὄρους πολέ-
μου και ἀμοιβὴν δεχόμεθα -
ΣΥΛΛΟΓΕ 'ΤΣΕΤΣΕ', ἀπατάσθε
τὸ γράμμα σας οὔτε εἰλήθη ἔπ-
δην. - ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ, εἰ ὀ-
νειρά βλέπετε;
ΜΩΣΧΟΝΑΣ, ΝΙΑΓΑΣΑΣ και Σια

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΙΙ

'Ανταλλάζω Μ. Μυστ. με ὀ-
λους και ὄλας ΑΠΑΝΤΩ ΤΑΧΙ-
ΣΤΑ. Δίσις: Νίκον Μανούσων,
ὄδὸς Μιχαήλ Νομικοῦ 5-Α, 'Α-
θήνας. Περιμένο.

ΣΥΜΜΟΡΙΑΙΟΙ ΜΑΡΤΥΣ

Παραίτομεθα τὸν Σύλλογον
'ΝΙΚΗ' λόγω παρεξηγησών
ἀρχηγῶ αὐτῆς. - ΣΜΥΡΝ, ΜΑΡ-
ΤΥΣ. ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΑΣ, ΠΑΝΟΥ,
ΚΛΑ.

Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝ. 'ΑΟΥΣΙΑ

ΝΟΥ. Προκηρῶσω διαγων.
καλλιτεχν. καρτῶν. Βραβεῖα ε-
κλεκτότατα. Πρόθεσμα δίμηνος.
Στείλατε: Λουκιανόν Βασιτιάδη,
Καρλόβασι Σάμου.

ΣΥΜΜΟΡΙΑ 'Α. Μ. Α.

Γενομένον ἀρχαίκο. έξελέγη-
σαν ἀρχηγὸς Κουζίης, ὄπαρ-
χηγὸς Κρητικῆς, δεχιστότα
'Ανδρέσπουλος, Χαριστοδουλίδης,
'Ιπτόδα και ὄμομοι μυστικοί
δι' ἀνιχνευσίσις. - 'ΑΣΦΔ', δέχο-
μαι συμμαχίαν. - 'ΕΒΣΔ', 'ΝΙΚΗ'
σὶς κηρῶσομεν τὸν πόλεμον. Κα-
λὲς ἀχέγ: Δόξαση. Φουσιανέλλα
= Στάθρ. Τριανταφυλλίδης, Δο-
ξασμ. Τροιά; = Ρίπτης. Τρελλή
Χορεῦτρία = Ζωή Παπαδημητρί-
ου. Δίσις: Βύσσις 4, 'Αθήνα.

ΚΡΙΕΖΗΣ και Σια

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Οσο Διαπλάσοπουλα θέλουν εἶ-
τε νὰ μάθων Γαλλικά, εἶτε
νὰ προηγησασθῶν γι' ἀνατιέρως
σπουδῶς σ' αὐτὴ τὴ γλώσσα, ἄς
γράψουν: Κον Γιάννη Χιδηρό
γλου, Καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς,
Δύκειου Κωνσταντινίδη, Λεωφό-
ρος 'Αλεξάνδρας.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'Μ. Κ. Γ.'
Συμμαχία μετονομασθῆ εἰς
'Σύλλογον. - 'ΒΡΟΝΤΗ', ὀ-
ρος πολέμου ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ
ΓΚΑΒΑΣ ΚΑΥΜΠΕΛΗ

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ: 'ΝΙΚΗ'

ΦΡΕΙΟΣ ΔΙΡΜΗΝ.
ε. Β. Ξ. Β.
Π. Α. Ν.
'ΑΠΑΡΕΚΑ;
ε. Κ. Π.
ε. Β. Π. Γ.
'ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ
'ΚΡΑΤΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.
Συμμαχοῦν με τὴν 'Μ. Κ. Γ.' ε-
ναντιόν 'ΒΡΟΝΤΗΣ.

ΓΚΑΒΑΣ ΚΑΥΜΠΕΛΗ

'ΣΒΣΔ', διὰ τὴν φαντάσιώδη
« Σ' ἀνακαλύφην στοιχηματίζω
πεντακοσάρικο.
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

ΚΑΡ-ΚΑΡ ψευτοκαλληκαρ

Καίμεν τὸ λεοντάρι
Καί δταν γοῦσῶτε τὸν καυγά,
τεταίονεις μεσ σ' ὀμαζα.
'Ενοια σου ὄμορ, κ' ε' ἔχω ράμ-
ματα γιὰ τὴ γούνα σου!!!
ΖΟΥΛΟΥ

ΠΟΛΛΗ ΨΕΜ ΕΚΕΦΘΗΡΕΣ, ΣΜΥΡ

ΝΗ, γιὰ νὰ γράψης, αὐτὴ τὴ
σαχλαμιά; - ΟΜΙΧΑΝ; βάζεις
κάνένα στοιχηματάκι; - ΖΟΥΛΟΥ

'ΚΡΗΣΣΑ'

Συνεστήθη σιὰ Χανιά σύλλογος
Σ' 'Κρησσα'. Σκοπὸς διάδοσις
τῆς Διαπλάσεως.
Πρόεδρος: ΓΥΝΑΙΚΑ
Γραμματεῦς: ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ
Ταμίς: ΠΡΑΙΑ ΚΡΗΤ-ΚΟΠΟΥΛΑ
Κρητικοπούλα, εγγραφήτε. Ζη-
τοῦνται ἀντιπροδρόμοι. Δίσις: Γε-
ωργίαν Κουκουλάκη, Χανιά Κρή-
της.

Αρατε, Τριανταφυλλίνα, Νεφέ

λη, Σιδέρια Φόλλα, Βαμβα-
κιά, Μπερμπαντιάκο, 'Εκτάλογο,
άνταλλάζουμε Μ. Μυστ.; Στεί-
λατε: Γεωργίαν Κουκουλάκη, Χα-
νιά Κρήτης.

Αφροδίνο, Φάσμα, 'Αρη, Τσι

Ανα, 'Ελισα, Φιφή, Νόρμα, 'Αρ-
χιδιάβολε, ανταλλάζομε Μ.
Μυστ.; Γράφατε: Δήμητραν Κου-
κουλάκη, Χανιά Κρήτης.

Καρούμπα, Καρκαλέτος, ἡ φα

κὴ ζουμὶ δὲν ἔχει και με τὴν
πομπὴ της βράζει. Ζουλού, δὲν
εἶναι ἀγγά, ἀκούς; 'Κάτου τῆ
κορίτσια! τὸ δέχσοαι.

Καρούμπα, Καρκαλέτος, ἡ φα

κὴ ζουμὶ δὲν ἔχει και με τὴν
πομπὴ της βράζει. Ζουλού, δὲν
εἶναι ἀγγά, ἀκούς; 'Κάτου τῆ
κορίτσια! τὸ δέχσοαι.

Τὸ πρώτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνατί-
κωσις τῆς συνδρομῆς του.